

LEHÓCZKY ÁGNES

A szökőnap krónikája

Ne aggodalmaskodj. Az időt mindig a fantomnaptárból olvasd. A szökevény órát figyeld. Ez az a parabola, amely a lehetséges és a még meg nem történt között íródik. Tanulmányozd a két napéjegylenlőség között tátongó ellipszist, vagy azt a hiátust, amely városok között létezik, vagy minden második lélegzetvétel között, amely az előző létezéséről mit sem sejt. A beszívott levegő történelme nem egyezik a kilehelével. Képtelenség a kettőt egybevetni. Azt mondják, aki szellemnaptár szerint él, az sem akropoliszban, sem nekropoliszban nem talál majd otthont (ő, szökőnap). A homokóra elméje pótpercekben gondolkodik. Hogy így a naprendszer ciklusa meg ne szakadjon. Nagy csillagászati események ritkán ismétlődnek. A nyugalmi állapot valójában sodródás. A városok az emlékirat margójára kúsznak. Határait át lépik, hogy máshol legyenek. Semmit nem haladsz előre, ha varázsszőnyegen utazol. Kapaszkodj a szó sörényébe. A szó, az ív, ami összetartja a féltékét. Abszolút térképen zajlik az ember élete. Legalábbis így gondoltad valaha. De a név élettartama levegőn is múlik, ami két eltolódott szívverés között rekedt. Vagy egy földmágneses forgószélen, amelyet egy könyv lapjai okoznak a lapozáskor. Valami villámgyors, vessző nagyságú történik egy góliát békaugrása alatt. Nézd. Itt már nincs mit tenni. Valami jó rejlik abban, amikor a téli napba hunyorogsz. Ezt hívhatnád akár szeretetnek is.

A légi folyosók ökológiája

Az amatőr csillagász szerint mindig a kozmoszhoz való közelségünk fényében látjuk önmagunkat. Ott lenn, mondta, miközben az ölében lévő térképre mutatott, terra firma, a világűr legnagyobb nekropolisza. A földgömb: egy kalciummal teli urna. A gondolat behorpadt palimpszesztje terrakotta edénykében tárolva. Fellegváradból nézz ki az ovális Holdra. Aztán pillants le, a miazmás Földre. Alkalmazkodj. Állítsd párhuzamba a látszólag egymáshoz nem tartozó gondolatokat, amelyek a gondolkodás természetéről semmit nem tudnak. Órákig keringtünk a ködburokba szorult téli város felett, gépünk el-elsuhanva más repülőgépek és bolygók mellett. Itt már világhatalomcsaládra számíts, írják az újságok, figyelmeztetett. Vagy gondold a Szent György tornyán fészkelő vándorsólyomcsaládra, ahogy félelem nélkül csőrükkel fészkek térképeit csipkedik. A mindentudó szemekre. A tudás hiányára. Elhaladó világvégekéből mit sem érzékelnek. Aztán gondold arra, hogy biztonságban vagy. Egy gondolat, ami a műholdas képernyőn dobog. Tanulmányozd a köd bölcséletét. A holdudvart, ahol egy test végződik, és egy másik kezdődik. A meghittség határait. A margó szókincsét. Légi folyosók széljegyzeteit, amelyeknek sem földön, sem levegőben nincs semmi értelmük. A névtelen hajnali repülőtéren találj egy világító sapkás nevet, hogy aztán az a név a zúzmarás aszfalton földet érjen.

Post Scriptum

Idén nyáron a gólyák, a kelepelésükről híres év madarai, a hírek szerint idő előtt készülnek elrepülni. Tanulmányozd a csillagokat, ismétled minden alkalommal. Egy másik föld felé mozog. Értelmezd a mikrokozmosz krónikáját. Vegyél fel egy olyan testtartást, ami felfelé bökdös, bele az Androméda-ködbe. Sötét anyag. A világegyetem kulcslyuka, melyen keresztül rálátsz egy másikra.

Post Scriptum az átfedésről

Tartsd a kezekben erősen azt a régi távcsövet. Már csak az egyik teleszkóp működik. A kék Hold felé irányítsd. Élesíts. Állítsd párhuzamba a homályos horizontokat. Csúsztass egymásba én-atlaszokat.